

27 november 2022

(1ste zondag van de advent)

Francis Akkara o.p.

Bekleedt u met de Heer Jezus Christus

Op deze eerste zondag van de Advent beginnen we een nieuw liturgisch jaar in de kerk. We maken ons op voor de officiële herdenking en viering van de geboorte van Jezus, onze Heer en Heiland.

Niemand is hier verbaasd over. Kerstmis komt eraan, zoals alle winkels en tv-reclame ons al enige tijd vertellen. Natuurlijk wordt de aandacht afgeleid van het aanbidden van het Christuskind ten gunste van het kopen van geschenken. Die drie wijzen waren zich niet bewust van de trend die ze zouden starten.

Deze tijd van het jaar is het goed om stil te staan bij het wonder van Gods incarnatie, of aanwezigheid, in Jezus. Jezus wilde zijn eigen ervaring van God en zijn verbinding met de Schepper aan ons allen overbrengen, zodat wij allen zijn boodschap zouden begrijpen. Jezus nodigt ons uit om te delen in de eenheid die hij met God deelde.

Simone Weil was een Joodse filosofe die op jonge leeftijd overleed tegen het einde van de Tweede Wereldoorlog. Ze was nooit een christen, maar hield zeer veel van Christus.

Simone, wat zie je als je naar het kruis kijkt? vroeg een priester haar toen hij haar zag staren naar een kruisbeeld in een kerk.

"Ik zie Gods verontschuldiging voor al het verdriet," antwoordde ze.

Het idee van "Gods verontschuldiging voor alle pijn" vind ik heel ontroerend.

Hij kan ons lijden niet wegnemen zonder ook onze vrijheid weg te nemen, want Hij heeft ons niet geschapen voor dienstbaarheid maar voor vrijheid. En daarom was het enige wat Hij kon doen, ons lijden delen, samen met ons lijden.

En dat is de menswording van Jezus, Gods zoon die in de wereld komt en zich extreem kwetsbaar toont. De eerste zondag van de advent nodigt ons uit onze gedachten te richten op hoop. Het is een mooie gelegenheid om na te denken over de hoop die God ons in Jezus geeft en die Hij onze verloren en stervende planeet biedt.

Maar vaak wordt deze hoop gezien als een soort optimisme dat niet dieper ingaat op de hoop die God biedt door Jezus' menswording.

Een van de grootste theologen van de tweede helft van de 20e eeuw, Jürgen Moltmann, maakte in zijn terecht beroemde werk *Theology of Hope* (1964) onderscheid tussen hoop en optimisme. Als optimisme gefundeerd is, is het gebaseerd op projecties die we maken over de toekomst op basis van trends die we betrouwbaar kunnen afleiden uit het heden. Bijvoorbeeld, volgens meteorologen die weerpatronen over de hele wereld bestuderen, “het weer zal de volgende dag ongebruikelijk warm zijn, maar aan het begin van de middag zal de wind opsteken en voor wat verkoeling zorgen,” waardoor je een reden hebt om optimistisch te zijn dat het een aangename middag zal worden. Die mate van optimisme is redelijk.

Moltmann stelde dat hoop uniek is. De verhoopte toekomst is niet afgeleid van het heden; hoop is niet gebaseerd op een precieze extrapolatie over de toekomst uit de kenmerken van het heden. Het toekomstige goed dat de hoop inspireert is iets nieuws, of een novum, dat gedeeltelijk buiten de context ontstaat.

Optimistisch zijn in ernstige omstandigheden wijst op een gebrek aan begrip of een weigering de werkelijkheid te aanvaarden, wat een teken is van onervarenheid of zwakte. Hoop hebben bij tegenslag en ongeacht de situatie getuigt daarentegen van kracht en moed.

Wat heb je aan hoop als die niet wordt ondersteund door rede of bewijs, vraag je je misschien af? Overweeg het negatieve scenario. Wat gebeurt er als we redelijke verwachting vergelijken met hoop? We zullen afglijden

naar hopeloosheid wanneer we die het hardst nodig hebben door de schokkende mislukking van wat we redelijkerwijs hadden verwacht. Hoop stelt ons in staat hoopvolle tekenen te onderscheiden van afwijkingen in een verder uitzichtloze situatie, van het laatste sprankeltje van een stervend licht tot tekenen van een nieuwe dageraad. Bovendien moedigt hoop ons aan om moedig en vasthoudend verder te gaan.

We hebben te weinig geduld voor geduld en te weinig standvastigheid voor uithoudingsvermogen vanwege de snelle veranderingen die zich in ons leven voltrekken. We verwachten dat ons leven gemakkelijk is dankzij de technologie, en daarom voelt alle moeten als een nederlaag. Maar wanneer een crisis toeslaat, hebben we standvastigheid en hoop nodig.

Misschien hebben de reclames en bedrijven het enigszins bij het rechte eind. Misschien moeten we elkaar erkennen als een geschenk van God en ook zo behandelen. Zoals Jezus aandacht gaf aan alle mensen, de zwaksten en armsten eerst, nodigt hij ons en alle mensen van goede wil uit onszelf te geven aan anderen.

Wanneer hij mensen ontmoette, merkte hij deze heilige vonk in hen op. Ze verdienden allemaal respect en liefde, of ze nu man of vrouw, Jood of niet-Jood, ziek of bejaard waren. Hindoes in India zeggen "Namaste" als ze elkaar respectvol en liefdevol begroeten. "De God in mij ontmoet de God in jou," luidt dat in vertaling. De adventstijd is een tijd om specifiek de aanwezigheid van God in ieder van ons te vieren, terwijl we hoop delen door ons bewust te zijn van de mensen om ons heen. Amen.